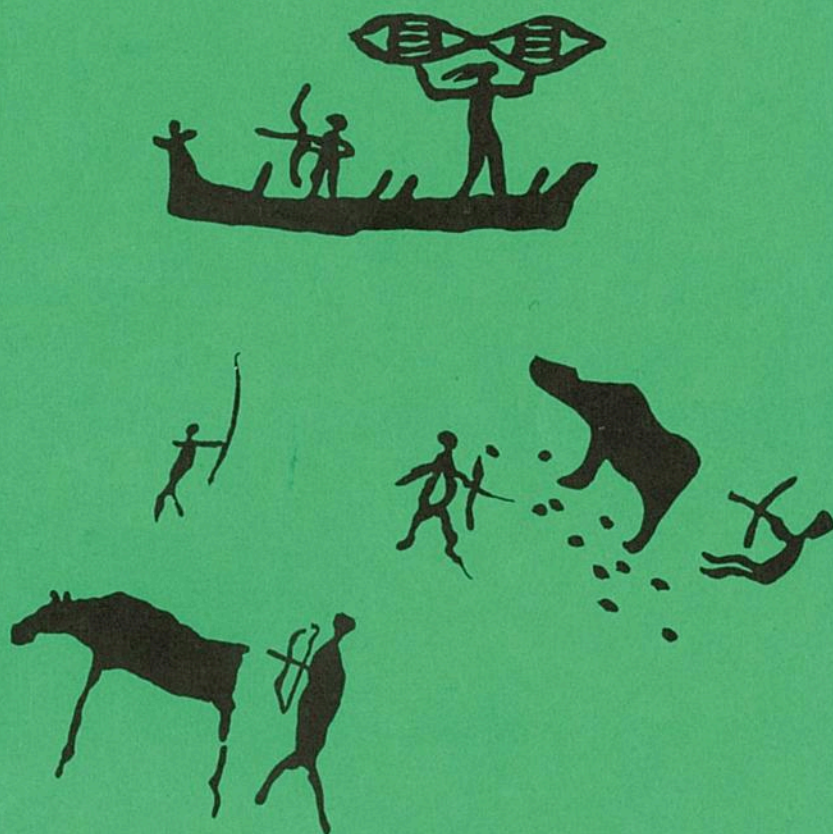

BUEJGEREN

Medlemsblad for NBJF

1/94

NBJF'S STYRE:

Formann	Gerd Jørgensen Steinoddsveg 14 3800 Bø i Telemark	35952152
Nestformann	Reidar Korneliussen Vammen 3070 Sande	33779236
Sekretær	Richard Jarlev Littervigsvei 120 3035 Drammen	
Kasserer	Per E. Bolstad Danskerudveien 12 1430 Ås	64943222
Styremedlem	Bjørn G. Thalerud Kløftefoss 3370 Vikersund	32782838
Styremedlem	Tormod Tobiassen 3534 Sokna	32144296
Styremedlem	Knut Ullevoldsæter Holterveien 14 1440 Drøbak	64931172

INNHOOLD:

Skarpe jagtspidser	4
Armbrøst	9
International Bowhunting Education Program	11
Tanker etter Årsmøtet	14
Adresser for bueskytter blader	16
Patrioten og Buffelskallen	17

BUEJGEREN'S REDAKSJON:

Ansvarlig Gerd Jørgensen
Annonser Gerd Jørgensen

Forsiden: Budbringere om buejagt
fra steinalderen. Helleristninger
fra feltet i Jiepmaluokta i Alta.
Helleristningene er fra 6200 til
2500 år gamle og viser buejagt på
bjørn og elg, samt buejagt fra en
båd.

BUEJGEREN:

Utkommer 2 ganger i året (1.mars og 1.september).
Utgiver: Norske Buejegeres Forening (NBJF).
Årsabonnement/medlemskontingent: Kr. 200,-
Foreningens bankkontonr: 5179 05 04449

Innlegg og foto er velkomne.

Synspunkter som kommer til uttrykk i de
forskjellige artikler er forfatterens og
representerer ikke nødvendigvis NBJF's
holdning.

Stoff til BUEJGEREN må være redaksjonen
i hende senest 4 uker før utgivelsesdato.

Dette er det første nummer af dit eget buejægerblad !

Siden Norske Buejegeres Forening blev stiftet i 1988 har der været flere spæde forsøg på at få udgivet et regelmæssig nyhedsbrev/medlemsblad. Desværre har alle forsøg strandet efter ganske kort tid. Hovedsageligt fordi det indebærer et enormt arbejde for dem der har ansvaret for bladet. Et arbejde som nødvendigvis må gøres på fritiden, og som i allerhøjeste grad er afhængig af aktuelle innlegg fra de enkelte medlemmer, for at bladet ikke skal gå tom for stof i løbet af meget kort tid.

Der skal ikke læses langt i dette blad, før man opdager at næsten hele indholdet er skrevet på dansk. Dette har selvfølgelig sin naturlige årsag, men for at ændre dette er DU nødt til at komme med innlegg til bladet ! Det er op til dig som medlem at hjælpe til med at skabe et godt og aktuelt medlemsblad.

Allerede i næste nummer af BUEJEGEREN vil vi oprette en egen spalte for medlemmer som ønsker at sælge brugte buer og andet udstyr. Denne spalte vil kun være til **privat** salg/bytte og medlemmerne kan bruge indtil 30 ord. Dette er **gratis** for alle medlemmer. Firmaer henvises til gældende annoncepriser for BUEJEGEREN.

Interessen for buejagt er stigende ikke bare i udlandet men også her i Norge. Både Vi Menn, Villmarksliv og Jakt og Fiske har i den senere tid haft både artikler og læserbreve med positive indstillinger til buejagt. Tilgmed NRK Møre og Romsdal har haft planer om en lokal udsendelse med buejægere fra Møre og Romsdal. Denne stigende interesse må vi udnytte. Gør vi ikke folk opmærksom på vores eksistens og spreder generel information om både NBJF og buejagts principper, kan vi så godt som glemme at få accept for buejagt i Norge. Vær derfor dit medlemsskab bevidst. Spred information om NBJF og verv nye medlemmer. I den forbindelse kan nævnes at vi i styret arbejder med en ny informationsfolder om NBJF og buejagt generelt. Vi har også planer om at starte en vervekampanje med præmier i -95. Mere om dette i næste nummer af BUEJEGEREN.

Jagtsæsonen går snart ind for fuldt, og forhåbentligvis er der ikke mange år til at vi også her i landet kan bruge det mest udprøvede og fuldt ligeværdige jagtvåben som findes, nemlig buen og pilen.

G.Jørgensen

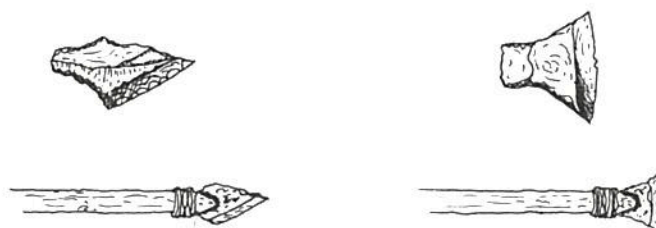

Den skærende jagtspids er den vigtigste del af buejægerens udstyr. Den amerikanske buemager Jim Brackenbury plejede at sige : "The bow is merely the arrow propulsion system, the arrow a carrying contrivance and the Broadhead puts meat in the pot". Netop fordi spidsen er så vigtig, er det ikke så mærkeligt at der i dag findes hundredevis af forskellige skærende jagtspidser. Med så mange spidser er det heller ikke underligt, at der er så stor uenighed om hvilken spids som er den bedste. Dette gælder ikke mindst i Norge, hvor det foreløbigt kun er et fåtal, som med egne øjne har set effekten som forskellige spidser giver på vildtet.

I ældre stenalder (ca. 8000 - 5000 f.Kr.) var de såkaldte spidspile og tværpile meget almindelige. Disse blev fremstillet af små flintflækker og mikroliter (mikros = lille, lithos = sten). Men allerede før den tid har mennesket sandsynligvis brugt både varmehærdet træ, ben og horn til jagtspidser og andre våben.

Det var først i den tidsperiode vi populært kalder dolktid (ca. 2300 - 1800 f.Kr.) at flintpilespidser udviklede sig til at få den grundform som vi i dag bruger i de fleste traditionelle jagtspidser. De nordamerikanske indianere fremstillede spidser med tilsvarende former af både flint og obsidian helt frem til dette århundrede.

Efterhånden som både samfundet og teknologien udviklede sig blev stadig nye materialer som kobber, jern og stål taget i brug.

Fra venstre; spidspil og tværpil. Begge spidstyper blev fæstet til skaftet med harpiks og senetråd.

Vi buejægere ved alle at jagtpilen ikke dræber ved chock, men ved gennemtrængning gennemskæring af vitale organer som hjerte og lunger. Dette medfører en hurtig blodtømning, akut iltmangel på grund af ophævet lungefunktion, eller en kombination af begge, med døden til følge. For at dette skal kunne lade sig gøre, siger det sig selv at jagtspidsen må være barberbladskarp. Det bedste materiale til moderne jagtspidser er stål, men det er alligevel ironisk at selv i vores højteknologiske tidsalder er stenalderens obsidian stadig det skarpeste materiale vi kender til.

Obsidian er en glasagtig lavabjergart i familie med flint hvor æggen kan være så tynd som en enkel molekyle. Æggen på et barberblad vil være som en bowlingkugle i forhold til dette. Kirurger i USA har da også brugt obsidian til krævende operationer i blandt andet øjne og andre organer. Obsidian er imidlertid temmelig skørt, og derfor ikke tilladt til jagtspidser andet end i ganske få stater i USA.

Stål er derfor langt det bedste materiale vi har i dag, og til trods for "bowlingkuglen" er det mere end skarpt nok.

I det følgende skal vi se lidt nærmere på nogen af de forskellige faktorer som alle påvirker jagtspidsens evne til at aflive vildtet hurtigt, humant og effektivt.

PRÆCISION

For at jagtpilen skal kunne give maksimal gennemtrængning er det vigtigt at pilen flyver lige til målet, og ikke opfører sig som en anden wobblers.

Jagtspidser skal være monteret lige på pileskaftet. Brede jagtspidser kan have en tendens til at plane (lette som et fly), og generelt vil mindre spidser flyve bedre. Dette er imidlertid et trimningsspørgsmål idet stort set alle pile med jagtspidser kan trimmes til at flyve lige ved f.eks. at skifte skaftstørrelse, fjer i stedet for plasticfaner, 4 fjer i stedet for 3 og så videre.

Enkelte spidser har såkaldt "vented" blade, det vil sige en slags lufthul i bladet for at forhindre planing og samtidig reducere vægten. Jeg kan imidlertid ikke se nogen forskel i forhold til en traditionel spids - så længe begge bliver skudt med veltrimmet udstyr.

Andre spidser ligner nærmest normale feltspidser, men når spidsen træffer målet åbnes mere eller mindre kompliserede blad systemer. Det er meget muligt at en sådan spids vil flyve mere præcist til målet, men som jagtspids er effekten yderst tvivlsom.

STYRKE

En jagtspids udsættes for store påvirkninger i det øjeblik den træffer målet.

På skydebanen gør det ikke så meget om vi ødelægger en spids når vi eventuelt træffer stål og finerplader. Jeg har tilgodeset en jagtspids (moderne hightec med udskiftelige blade) gå fuldstændig fra hinanden ved træf på en McKenzie 3-D hjort !

Men i det øjeblik vi snakker om skud på levende vildt, må spidsen kunne tåle at træffe, og helst trænge igennem, benstruktur som f.eks. skulderbladet på et rådyr. Vi ved alle at pilen ikke skal placeres så den er nødt til at trænge gennem skulderbladet for at komme frem til de vitale organer, men vort udstyr bør alligevel være kraftigt nok til at kunne klare en mindre perfekt pileplacering.

Materialerne der er brugt i jagtspidsernes konstruktion bør derfor være stål med en tykkelse på minimum 1 millimeter.

Forholdet mellem jagtspidsernes længde og bredde bør være omkring 2:1, da dette giver en robust og solid konstruktion, samt en god gennemtrængningsevne. Howard Hill, en af de store pionere af moderne buejagt i USA, konstruerede og brugte en spids med et længde/bredde forhold på 3:1 fordi han følte at dette gav bedre gennemtrængning, men der findes ingen beviser for dette.

Solide spidser af svejset eller lamineret stål må ikke have sprækker eller lignende som kan indikere svage punkter.

De spidstyper som har udskiftelige blade skal være konstrueret på en sådan måde, at de løse blade er fastlåst og ikke kan komme løs, når spidsen er monteret på pilen.

Er ferulen af aluminium skal dette være hærdet flyaluminium med en spids af hærdet stål. Enkelte jagtspidser har en ferule af plastic/nylon. Disse er imidlertid kendt for at sprække i ekstrem kulde, og bør derfor ikke bruges til jagt under sådanne forhold. Personligt vil jeg ikke bruge sådanne spidser uanset.

Spidser med blade der åbner sig ved kontakt med målet (f.eks. Vortex, Mini Max, Puckett's Bloodtrailer med flere) er alt for svage i sin konstruktion og bør aldrig bruges til jagt !

Mere eller mindre ukendte firmaer har fra tid til anden sendt jagtspidser med dårlig stål kvalitet på markedet, mens de kendte veletablerede spids producenter stort set har holdt en jævn og god kvalitet på deres spidser. For eksempel har Zwickey's Black Diamond været kendt som en god kvalitetsspids siden den først kom på markedet sidst i 1930'erne.

Med hensyn til konstruktion og antal blade i forhold til styrke er en traditionel 2 bladet spids langt mere solid end alle andre spidstyper. En test fra Syd Afrika viser at af solide 2 bladede spidser blev kun 15,5 % skadet eller ødelagt, hvorimod solide spidser med 3 eller flere blade ikke tålte fuldt så meget (50 % blev skadet).

eller ødelagt). For spidser med udskiftelige blade var 64 % skadet eller ødelagte efter et skud !

SKARPHED

Stålet i jagtspidsen må være af en kvalitet som kan slipes barberbladskarp, og holde denne skarphed over længere tid. Traditionelle spidser må let og enkelt kunne slipes og vedligeholdes. De udskiftelige spidser skal monteres med et nyt sæt blade for hvert skud, det samme gælder med hensyn til slipningen af de traditionelle spidser.

Enkelte jagtspidser markedsføres med bølget (serrated) æg under påstanden om at disse vil skære sig bedre gennem kød og sener. Det er imidlertid et faktum at en jagtspids med ret æg, der er barberbladskarp altid vil skære bedre og give den største forblødning.

Jagtspidser af nylon og glasfiber (f.eks. Hawkeye 4 blade) bliver markedsført i USA, men brugen af disse er direkte dyreplageri.

GENNEMTRÆNGNING

For maksimal gennemtrængning er det vigtigt at jagtspidsen er skarp helt ud til spidsens yderste punkt. Langt de fleste - hvis ikke alle - traditionelle spidser er konstrueret på denne måde.

De moderne spidser med udskiftelige blade har normalt en ikke-skærende spids, og vil derfor give mindre gennemtrængning end de traditionelle. Antal blade har også en vigtig effekt på gennemtrængningsevnen. Langt de fleste virkelig erfarne buejægere bruger mere eller mindre solide traditionelle spidser med 2 blade, netop fordi de føler at dette giver dem større gennemtrængning. Resultatet fra flere tester bekræfter dette. Blandt andet viser Dr. Ed Ashby's test fra Syd Afrika (Broadhead Performance, 1992) at solide traditionelle spidser med 2 blade havde 63 % større gennemtrængningsevne end spidser med flere blade.

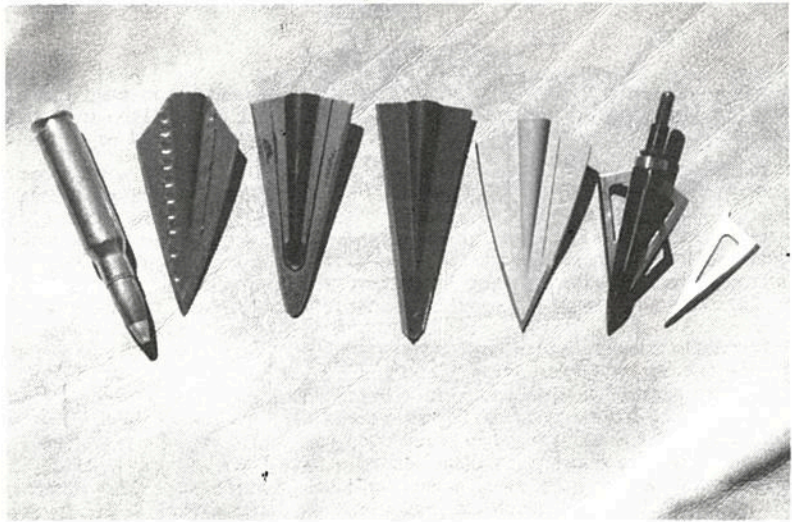
Denne test viste også at når benstruktur som f.eks. skulderbladet blev truffet ville en 2-bladet spids gennemtrænge dette, mens flerbladede spidser kun meget sjældent trængte gennem benet. En pil med en 2-bladet 190 grain Grizzly spids, skudt mod en zebra, gik først gennem skulderbladet og videre op til ryggraden hvor den skar rygmarven tværs over. Spidsen trængte 3 inches (7,62 cm) ind i ryggraden.

Der er flere faktorer som påvirker jagtspidsens og dermed pilens evne til at aflive vildtet hurtigt, human og effektivt. For eksempel vil pilens totalvægt, hastighed med mere påvirke gennemtrængningsevnen, men en nærmere diskussion af dette har ikke været målet med denne artikel.

En konklusion på hvad der er den bedste jagtspids er vanskelig, for ikke at sige umulig, at give. De solide 2-bladede spidser er de bedste når det gælder gennemtrængning og styrke, men er alligevel ingen vidunderspidser som klarer alt. Dr. Ed Ashby havde også 2-bladede spidser som aldrig kom længere end 3/8 inch (1 cm.) gennem skulderbladet, hvilket viser hvor vigtigt det er at placere sin pil rigtigt uden at træffe benstruktur.

Et meget godt argument for de flerbladede jagtspidser er at de laver en større sår kanal end de 2-bladede, og dermed hurtigere blodtømming, men pilen må stadig kunne trænge så langt ind at dette sker så hurtigt og human som muligt. Med en korrekt placeret pil fra en kraftig jagtbue vil dette normalt ikke være noget problem. En generel anbefaling vil alligevel være at kun bruge flerbladede spidser på mindre og mellemstort vildt, og 2-bladede spidser på storvildt med kraftig kropsbygning.

G.J.

Fra venstre; .308 Winchester Silvertip riffelpatron, Zwick Black Diamond Eskimo (125 grains), Wolverine (130 grains), Grizzly (125 grains), Journeyman (140 grains), Thunderhead (125 grains).

IBEP The Course...

IBEP KURSUS MED PRØVE 24-25 SEPTEMBER I MODUM

MAX. 10 DELTAGERE (MIN. 5).

KURSUSMATERIALE PÅ ENGELSK.

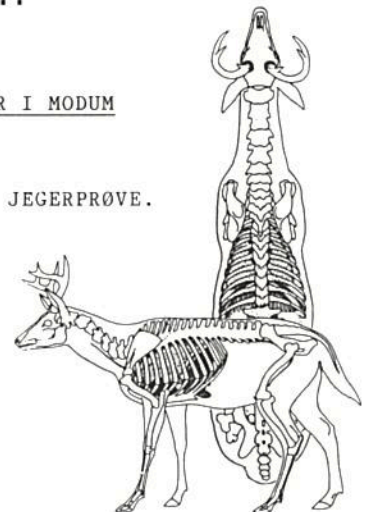
KRAV FOR DELTAGELSE : GODKENDT NORSK JAGERPRØVE.

KURSUSGEBYR : KR. 500,-

SKRIFTLIG PÅMELDING SENDES :

GERD JØRGENSEN
STEINODDSVEG 14
3800 BØ I TELEMARK
TELEFON 35952152

PÅMELDING SENEST 1. SEPTEMBER !

UTSTYR FOR BUEJEGERE

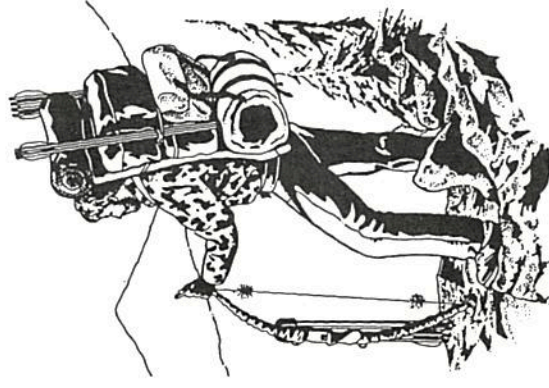
Er du på jakt etter nytt utstyr?

Jeg skaffer utstyr av følgende merker til svært konkurransedyktige priser:

Mountaineer - Golden Eagle - Bear/Jennings - Darton
- PSE - High Country - Alpine - Hoyt - Martin -
Browning - Oneida Eagle - XI - Saunders - Golden Key
Futura - Pro-Line. Samt diverse tilleggsutstyr fra
en lang rekke andre anerkjente fabrikanter.

For prisliste etc.

kontakt:

ARVE O. VESTGÅRD IMPORT

Nadderudveien 86 A, 1347 Hosle. Tlf. kontor: 22 94 67 54 Tlf. privat: 67 15 72 36

I forhold til buen er armbrøsten et kompliseret våben. Allerede i det gamle Kina og Japan havde man udviklet militære armbrøster med magasiner til 10 eller flere pile, og romerne brugte kæmpeudgaver af armbrøster under belejringen af flere byer.

På det europæiske fastland var armbrøsten en hård konkurrent til de håndholdte buer. Det var stort set kun i England at den enkle langbue forblev det primære krigsvåben gennem hele middelalderen.

Armbrøsten blev hurtigt populært som et kraftigt og frygteligt våben, der var i stand til at afskyde en kort og kraftig pil (bolt) med høj hastighed og lang rækkevidde. I modsætning til buen krævede armbrøsten ingen specielle færdigheder, andet end styrke nok til at kunne trække strengen tilbage til låsen, og evne til at kunne sigte og trykke på aftrækkeren.

Tilsyneladende blev armbrøsten hurtigt regnet for et langt mere effektivt våben end den enkle langbue, men kombineret med den rigtige taktik viste det sig snart at langbueskytterne var langt mere effektive i krig end selv de bedste armbrøstskytter.

I Slaget ved Crécy i august 1346 kæmpede engelske Kong Edward III med sin hær på omkring 14400 mand - hvoraf mere end 6000 var langbueskytter - mod den franske Kong Philip IV og hans hær på 38000 mand - hvoraf 6000 var genuinske armbrøstskyttere. Franskmændenes 6000 armbrøstskyttere blev kommanderet frem mod englænderne. Da de havde afskudt deres første bolt, og måtte genlade deres våben, loftede de engelske bueskytter deres buer og afskød på kommando en regn af pile, der ifølge krønikerne faldt så tæt som sne i en snestorm. For første gang siden armbrøsten blev standard våben i dele af den franske hær, havde langbuen en længere rækkevidde og større gennemtrængningsevne, og dette kom som en total overraskelse for franskmændene, der blev gennemboret i hundredevis af de engelske pile. De engelske langbueskytter skød mellem 10 - 15 pile per minut, nogle måske mere, og totalt regner historikerne med at 500000 - 600000 engelske pile har været i luften på den dag. Franskmændenes tab kunne tælles i tusinder (over 1500 var riddere af adelstand), mens englændernes tab ifølge krønikerne var på omkring 50 mand.

Allerede i 1139 udstedte Paven gennem det Lateranske Råd en forordning, der forbød brugen af armbrøst i krig mod kristne, men det var de færreste konger som rettede sig efter dette. Hedningerne var undtaget fra denne forordning, og historikerne mener at der sandsynligvis var flere armbrøstskytter end bueskytter med på korstog i det Hellige Land.

I Norden var armbrøsten generelt et stormandsvåben omkring 1200 tallet. På 1300 tallet var den et almindelig krigsvåben, men var stadig ikke spredt i nogen særlig grad udenfor byerne. Fra 1400 tallet ser det ud til, at også bønderne var bevæbnet med armbrøst, men vi ved så godt som ingen ting, om hvad slags armbrøst der har været i brug i Norge i middelalderen.

Generelt fandtes der tre typer af armbrøster, alt efter hvilket materiale selve buen var fremstillet af. Den ældste og mest primitive armbrøst var med en enkel træbue. Sandsynligvis har denne type været brugt af bønderne langt frem i tiden. Armbrøster af denne type blev også brugt til hvalfangst på Vestlandet helt frem til år 1900 !

Den næstældste type havde en bue lavet af sener og horn, på samme måde som mange af de asiatiske håndholdte recurvebuer. Den yngste armbrøsttype havde en bue fremstillet af hærdet stål. De historiske kilder angiver at stålarmbrøsten var i brug på bygden fra omkring 1500 tallet. I 1599 skrev Peder Claussøn Friis at 40 år tidligere havde en mand i Nedernæs Lehn (Agder) skudt og dræbt 15 bjørne med stålarmbrøst på en vinter. Han nævner også stålarmbrøsten i forbindelse med elgjagt.

Vi ved ikke om armbrøsten nogen sinde udkonkurrede den almindelige håndbue i Norge, men både historiske kilder og arkæologiske fund tyder på, at de delvis levede side om side. frem til at de første ildvåben kom i brug på 1600 tallet. Overgangen til ildvåben skete helt tydeligt i forbindelse med en række krige, og ikke primært på

grund af at geværet var et bedre jagtvåben end buen. Det samme gør sig gældende i en række andre lande.

Som før nævnt har armbrøsten været i brug til hvalfangst helt frem til år 1900, men selv i dagens højteknologiske krigsføring har moderne udgaver af både armbrøst og buer sin plads hos enkelte specialenheder som amerikanernes Special Forces, englændernes SAS og den franske Fremmedlegion.

I USA er det ikke alle stater som tillader armbrøst til buejagt. Hovedsagelig er dette på grund af at armbrøsten ikke klassificeres som "primitiv" og derfor ikke kan tillades i den periode som er forbeholdt buejagt.

I Europa har EU sat armbrøsten på listen (FFH Direktivet) over våben og fangstmetoder som ikke tillades til jagt. Buen står ikke på denne liste og er derfor tilladt.

I Norden kræver alle landene våbentilladelse for at kunne købe en armbrøst, og ingen af landene tillader den til jagt.

Siden Norske Buejegeres Forening i den senere tid har fået en række henvendelser angående armbrøst til jagt, er det her på sin plads at nævne at NBJF sammen med de andre skandinaviske buejægerorganisationer er imod brug af armbrøst til jagt. Vi fraråder derfor stærkt vore medlemmer at bruge armbrøst til jagt, også i lande hvor dette til en hver tid er tilladt.

Umiddelbart kan den moderne armbrøst med sine op til 170 pund trækstyrke, kikkertsigte m.m. se ud til at være et langt mere kraftigt og effektivt jagtvåben end selv den mest avancerede compoundbue, der normalt må specialbestilles hvis den skal være over 100 pund. Videnskabelige undersøgelser viser imidlertid at armbrøsten har dårligere evne til at aflive vildtet end meget svagere håndholdte buer.

J.V. Ludbrook og A.J. Tomkinson's undersøgelse "Evaluation of Bow Hunting as a Form of Recreation Hunting in Natal" (NPB, 1985) viser at for traditionelle armbrøster (150 pund) var gennemsnittet af anskydninger på 100 % i forhold til andre buer. Dette er fortrindsvis på grund af armbrøstens korte og ofte lette pile (bolte) der er mere stabile og mangler gennemtrængningsevne. Yderligere kan armbrøsten lades og afskydes fra en bil, og er derfor et potentielt krybskyttevåben. Armbrøsten bæres ladt med pilen på en spændt streng og er derfor farlig under færdsel i terrænet m.m.

G.J.

Olaus Magnus: Historia om de nordiske folken, 1555.

Det internationale buejæger uddannelses program IBEP er udviklet og administreret af den amerikanske organisation National Bowhunter Education Foundation, der blev dannet i 1979.

Initiativet til National Bowhunter Education Foundation (NBEF) blev taget af William H. Wadsworth og andre buejægere i staten New York allerede i 1969.

Wadsworth så tideligt at buejagtens fremtid var afhængig af at den enkelte jæger havde en grundlæggende uddannelse i buejagt. En uddannelse som var baseret på kundskaben om etiske holdninger, buejægerens ansvar over for vildtet og andre mennesker (både jægere og ikkejægere) samt kundskab om de principper der ligger til grund for en forsvarlig og human buejagt.

NBEF voksede gradvist ved hjælp af et stigende antal frivillige. I 1973 da der kom et tillæg til en af lovene om vildtforvaltning (Pittman/Robertson Wildlife Restoration Act, 1938) med en 11 % afgift på bueskydningsudstyr, hvoraf staten kunne bruge op til halvdelen af indtægterne til jægeruddannelse og information, var Wadsworth's buejægeruddannelsesprogram allerede mere eller mindre etableret i de fleste stater og provinser i USA. Efter 1973 fik NBEF statsstøtte og havde derfor mulighed til at forbedre og udvide uddannelsesprogrammet. I dag er NBEF en uafhængig organisation både politisk og økonomisk, og er heller ikke tilknyttet nogen udstyrsproducenter.

Provinserne Nova Scotia i Canada adopterede uddannelsesprogrammet allerede i 1979 og gjorde det til et krav at alle buejægere skulle gennemføre et obligatorisk IBEP kursus før de fik tilladelse til at gå på jagt. Siden har flere lande fulgt efter, og i dag kræves fuldført IBEP kursus/prøve for buejægere der vil på jagt i Spanien, Portugal, Zimbabwe og Syd Afrika. I USA er IBEP indført som et krav i New York, New Jersey, Rhode Island, Connecticut, Montana, Maine, Nebraska, South Dakota, Idaho og Colorado. I Canada er IBEP foreløbigt kun et krav i Nova Scotia og Manitoba, men en række andre provinser arbejder med at indføre de samme krav.

I Danmark må alle skandinaver bestå den danske buejægerprøve før de får lov til at gå på buejagt, alle andre udlændinge må have fuldført IBEP med en skydeprøve der er lagt op på samme måde som den danske. I de øvrige lande hvor buejagt er tilladt rekommanderes IBEP, samtidig som at enkelte lande allerede planlægger at indføre IBEP prøve som et krav for at kunne jage med pil og bue.

Den europæiske buejægerfederation FECA (Federation Européenne des Chasseurs à l'Arc) rekommanderer at alle europæiske lande som tillader buejagt baserer deres buejæger uddannelse på IBEP, så man får en grundlæggende fælles standard i hele Europa.

Som et led i denne tilstræbning arrangerede FECA i samarbejde med National Bowhunter Education Foundation et seminar/kursus for Europas kommende hovedinstruktører i IBEP i februar 1994.

28 personer fra 12 forskellige europæiske lande deltog på kurset, som blev holdt af amerikaneren Robert Anderson (Executive Director for NBEF). Uddannelsen indebærer at samtlige deltagere nu er godkendt som kompetente IBEP instruktører, og yderligere kan uddanne andre som instruktører til videre virksomhed i de enkelte lande.

IBEP består af et teoretisk uddannelsesprogram, men har ingen fast skydeprøve, og FECA har derfor vedtaget, at de lande som ikke allerede har tilladt buejagt, og dermed har en eller anden form for skydeprøve, skal bruge EPT prøven (European Proficiency Test) i tilknytning til IBEP programmet. Til gengæld skal de lande i FECA hvor buejagt er tilladt og hvor der allerede findes en skydeprøve acceptere denne test.

EPT skydeprøven er bygget op på en sådan måde at det er let for den enkelte buejæger at sætte op og øve sig på hjemme hos sig selv.

Selve skiven er 60 cm x 60 cm, og har 5 cirkler plasseret som prikkerne (5) på en

terning. Hver cirkel er 18 cm i diameter og er nummerert fra 1 - 5. Cirklerne er sorte på hvid baggrund. Skudafstanden er 18 meter, hvilket tilsvare den gennemsnitlige skudafstand under buejagt i Danmark og Nord Amerika. Pilene skal være monteret med skarpe jagtspidser (broadheads).

Den første pil skal træffe cirkel nummer 1, og derefter kræves yderligere 3 træffere (totalt 4 træf ud af 5 skud). Dette tilsvare 0 % skadeskydning (første pil skal træffe) og totalt 80 % træf (4/5).

FECA har valgt at rekommendere følgende krav til udstyr brugt til buejagt i Europa;

- * Skarpe jagtspidser skal være minimum 22 mm brede. Spidserne må ikke have modhager, ikke være forgiftet og ikke have eksploderende spids.
- * Jagtpile skal veje mere end 0,4 gram pr. pund (lb) i forhold til buens trækstyrke.
- * Minimum 40 pounds bue til jagt på småvildt og rådyr.
- * Minimum 50 pounds bue til jagt på kronhjort, ulv, dåhjort og muflon.
- * Minimum 60 pounds bue til jagt på elg, bjørn, visent/europæisk bison og vildsvin.

G.J.

Halvdelen af de europæiske lande sendte delegater til Brussel.

*Vi leverer det **meste** av det du behøver, enten du skyter **pil** og **bue** for **avkopling**, **jakt** eller **konkurranse**.*

- *Vi har eget **service verksted** og **skytebane**, samt **skytemaskin** for **utprøving** av **piler**.*

***Bueskyting** er **bueskyting** enten du **ønsker** å **jakte** eller å **konkurrere**.*

Vi kan bueskyting!!!

- *Ring oss, vi har en **utmerket** **fargekatalog**, som **viser** det **meste**..*

Sørlandets Buesport (Leif Heldal), 4532 Øyslebø
Tlf. og Fax 3828 7700

Per Inge Sekkenes fra Nedenes har sendt os følgende innlegg :

Jeg var tilstede på N.B.J.F. årsmøte på Krødern Kro.

Det er god grunn til optimisme ! Alikevel, det er en del som må rettes på !

1. Røykloven ble håndtert på en meget dårlig måte under møtet, på tross av at der var folk med allergi så tok røykerne røykpausen i møtelokalet, dette må ikke forekomme flere ganger.
2. Noen klaget på at de ikke hadde fått stoffmerket samt info tross at de hadde purret flere ganger og betalt dobbel årskontingent. Dette tror jeg vil bli rettet på i framtiden.
3. Det pågikk musikk i teltleiområdet til i 2 - 3 tiden på natta, dette gjør det vanskelig å sove.
4. Påminnelse: Alkohol står nå på dopinglista, la oss gå foran som et godt eksempel for den yngre generasjon.

Nå er det negative beskrevet ! Så til det positive !!!

1. Takk til Modum Buejegere som hadde lagt opp en kjempegod jaktsti !
Både målene og plassering av disse var meget bra !!!
2. De flotte pokalene og premier til alle, bestående av glass med inngravert en buejeger og MBJF var virkelig bra.
3. Det vil sikkert vise seg at det er meget positivt at vi fikk Gerd Jørgensen som formann i NBJF. Jeg fikk et meget positivt inntrykk av denne mannen, opprinnelig fra Danmark nå bosatt i Bø.
4. Ved avstemning ble det vedtatt å utgi et infoblad. Dette var meget positivt !
5. Jeg kom i kontakt med mange positive og hyggelige buejegere og jeg lærte en god del nye ting av disse !
For eksempel: Ta godt vare på gamle vegg til veggtepper. Ved å henge dem opp som skissen viser får du en nesten gratis skytematte.
Takk til Harald Haraldsen som gav meg dette tipset, herved vist i "BUEJGEREN".

Videre så vil jeg bringe videre 18 adresser til forskjellige buejegerblader. Et av de viktigste bladene er "Buestikka" til NBF. Jeg vil anbefale alle buejegere å melde seg inn i NBF via lokal bueskytterklubb.

Det ble nevnt på årsmøtet at de fleste av oss buejegere trenger mere viten om bue og piltrimming. Dette vil vi lære godt i en lokal klubb. I "Buestikka" får du også info om alle de gode jakt og felt stevnerne rundt i hele landet, samt adresser til forhandlere av utstyr.

La oss takke avtroppende tidligere styremedlemmer og formenn for at de maktet å starte NBJF.

Vedrørende buejegerbladene: Forsøk å få ditt lokale bibliotek til å abonnere på et blad og bruk en oppslagstavle til å reklamere for din egen lokale klubb, gjerne med slike gule klistrelapper inn i bladet som du vet med telefon nr.

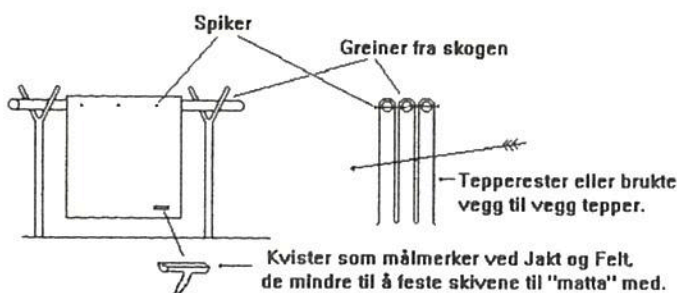
Så en viktig ting: (av erfaring) Det er bedre med mange små BJF enn en stor. Ca. 10 - 12 medlemmer er lett å administrere ! Husk det !!! Jeg viser til et oppslag i "Buestikka": En liten by i England hadde hele 14 klubber.

Så må vi stå enig og tro til myndighetene faller for NBJF's forslag om en snarlig buejakt også i Norge.

La oss be om tilgivelse og samarbeide der det trengs, glemme det som ligger bak og strekke oss ut etter det som ligger foran !

Vi ønsker Formann, styret og buejegere lykke til med et samlet Buejeger-Norge !
Takk til MBJF for et godt stevne !

Per Inge Sekkenes, Øyestad Bueskyttere.

Idé fått under jaktstevne den første mai 94 NBJF ved Krødern.
Denne idé burde føre til at mange kunne starte med bueskyting
uavhengig av økonomi !

Pilene er meget lette å trekke ut og mattene er lette å frakte.

Idemaker: Per Inge Sekkenes Øyestad Bueskyttere og NBJF.

Kommentar til P.I. Sekkenes.

Angående rygning i selve mødelokalet er det en selvfølge at dette ikke vil ske igen. De medlemmer som fortsatt ikke har fått tilsendt stofmærke og buejægerinformasjon må henvende sig til Styret, så vi kan få rettet op på dette. Angående musik, alkohol og uro i lejrrområdet vil vi på førstkomende styremøde udforme et "lejr reglement" der bør kunne tilfredsstille alle parter. De der holdt det gående til klokken 3:00 blev vel også straffet under søndagens skydning ?

Med hensyn til NBJF's medlemmer og Norges Bueskytterforbund (NBF) er det rigtigt at de lokale NBF klubber kan give os buejægere værdifuld hjælp med både råd og trimming af udstyr, træning m.m.

Har vore medlemmer mulighed til det, vil vi derfor anbefale dem at melde sig ind i en lokal klubb under NBF - hvis vi er mange nok kan vi eventuelt få oprettet vores egen buejægerklasse i diverse stevner afholdt af NBF ?

Hvor vore medlemmer har mulighed til at danne en lokal klubb under NBJF, og oprette egen skydebane og fælles træning er det selvfølgelig at anbefale. NBJF er en fælles interesse organisation for alle der er interesseret i at få buejagt tilladt i Norge, og skal dette lykkes er vi afhængig af at få flere medlemmer for at stå stærkere over for myndighederne den dag vi kan søge om at få tilladt buejagt her i landet. At vore medlemmer samles lokalt for fælles træning er kun en fordel, men alt arbejde for at få tilladt buejagt, information m.m. til offentligheden må gå gennem styret i NBJF. Alle medlemmer opfordres imidlertid til at sprede information om NBJF og vores eksistens for at verve flere medlemmer - men undgå for al del dem der tror at det er Rambo der opfandt buejagten !

Angående buejægerblade har jeg tilføjet 2 for dem af os der er specielt interesseret i traditionel bueskydning. Traditional Bowhunter er for alle traditionelle buejægere mens Primitive Archer har sat grænsen ved glasfiber - kun naturmaterialer er tilladt.

G.J.

ADRESSER FOR BUESKYTTER BLADER

Bow and Arrow - P.O.Box HH, Capistrano Beach, CA 92624, USA.
Archery World - 225 E.Michigan, Milwaukee, WI 53202, USA.
Bowhunter - P.O.Box 350, Mt.Morris, IL 61054, USA.
The Professional Bowhunter Magazine - P.O.Box 5275, Charlotte, NC 28225, USA.
International Bowhunter - P.O.Box 67, Pillager, MN 56473, USA.
Eastern Bowhunting - Landing Lane, Hopedale, MA 01747, USA.
Western Bowhunting Magazine - P.O.Box 511, Squaw Valley, CA 93675, USA.
Petersen's Bowhunting - P.O.Box 56831, Boulder, CO 80322-6831, USA.
Canadian Bowhunting - Canadian Hunting Publications, 2201 Speers Avenue, Saskatoon, Sask. S7L5X6, Canada.
Bowhunting World - P.O.Box 362, Mt.Morris, IL 61054, USA.
U.S. Archer - 7315 North San Anna Drive, Tucson, AZ 85704, USA.
Båggjägaren - Lissjögatan 10, 81392 Hofors, Sverige.
British Archer - 43/45 Milford Road, Reading, Berkshire RG1 8LG, England.
The Glade - 62 Hook Rise North, Tolworth, Surrey, KT6 7JY, England.
Bueskydning - Dansk Bueskytteforbund, Kristiansmindevej 12, 8500 Grenå, Danmark.
Tidsskriften Bågskytten - Gröna Vägen 7a, 37452 Asarum, Sverige.
3-D & Target Archery - P.O.Box 332, Mt.Morris, IL 61054-7533, USA.
Buestikka - Norges Bueskytterforbund, Hauger Skolevei 1, 1351 Rud.
Traditional Bowhunter - P.O.Box 15583, Boise, Idaho 83715, USA.
Primitive Archer - P.O.Box 209, Lufkin, TX 75902-0209, USA.

Vel, så er årets første Sverigetur overstått. Jeg vet ikke hva jeg egentlig hadde ventet, men jeg var imponert over banen som var lagt opp i Salem. Turen dit kan varmt anbefales for de som tenker på å reise dit til neste år.

Bjørn Lie hentet meg på jobben fredag ettermiddag. Vi dro fra Oslo kl. 16:30, solen skinte, men det var heldigvis ikke den helt stekende varmen. Etter hvert som kvelden og Salem nærmet seg, begynte skyerne og så regnet å komme. Turen til Salem er lang, det sa kroppen min klart i fra om i flere dager etter at jeg kom hjem.

Vi kjørte på skift, Bjørn kjørte i to timer, så kjørte jeg i to timer mens Bjørn trippet over at det ikke gikk fort nok, så kjørte han resten. Han har mer reisekondis enn meg, og bedre rutine med bilen, så det gik unna med han bak rattet. Vi hadde det gøy på turen ned, det anbefales å reise med noen man klarer å ha det moro med. Bjørn hadde lagt opp til sprell, han satt å drakk kaffe av en liters whiskey-flaske, til vår undring fra de som kjørte forbi oss. Dessverre ble vi ikke stoppet av svensk politi !?!

Etter en lang tur i delvis regn, kom vi frem til Salem kl. 23:30. Her var veien inn til banen stengt med en fysisk sperring, men ingen hadde vel regnet med gale nordmenn på besøk. Vi liker oss best i skogen, så Bjørn la inn firehjulstrekket på Pajeroen, og tok seg en skogstur. Jeg gikk foran og lyste i øsregnet. Det var mange som undret seg dagen etter over hvordan vi hadde klart å komme ind til standplassen. "Vi gik en liten tur i skogen", sa vi. Vel inne på standplassen, ble vi tatt i mot av en hare i øsregnet. Den satt en stund i lyset fra bilen, men så fant den vist ut at dette ikke var noe blivende sted. Den overløt en våt og sølete plass til slitne og støle nordmenn.

Planen vår var å ligge under en teltduk, men med det regnværet som var, fant vi andre sovesteder. En brakke uten lås på døren ble vår redning fra det våte element. Etter å ha fått unna aske, glass-skår og litt søppel, fikk vi slått opp hver vår campingseng. Vi var ikke mer villmen enn at vi hadde med det.

Psyko Camp.

Etter en god natts søvn ble vi vekket i åttetiden av noe svensk banning utenfor. Det var Peter Martinelle som lurte på hvor resten av arrangangskomiteen befant seg. Og hva de gjerne nordmennene gjorde inne på plassen uten at bommen var åpnet.

Vi kom oss ut av brakken, hilste pent og ga labb, og begynte å slå opp den leiren vi egentlig hadde tenkt. Pajeroen fikk opp bakdøren, teltduken ble slått over, og camping bord og stoler ble satt opp. Da de første trangoyd og søvnige svensker ankom, ble de tatt i mot med kaffe på kanne, te på whiskey-flaske og norske glis. De fleste trodde først vi hadde ligget ute, og vi ga vel kanskje litt inntrykk av det. Mest for å psyke dem litt !

Etter endel prøveskyting og tilhørende leting etter villfarende piler, begynte selve stevnet. Jeg vet ikke hvor mange som kom, men det var vel innpå forti mann som var der. For den som liker tradisjonelle buer, var dette himmelen. Her var det alt fra det siste high-tech innen tradisjonelt utstyr til en meeeeget lang langbue med backing av tyggebene til hunden. Til å være eierens første forsøk, var den meget bra. Det hadde den vært om det var tredje eller femte forsøket også. Nydelig bue.

Selv stilte jeg med en Quillan Patriot, uvant, fordi jeg normalt skyter langbue. Men Patrioten overrasket meg. Ikke bare er den pen å se på, den skyter som en drøm. Selv med mine flaggstenger av noen piler er det ikke noe å si hverken på pilbanen eller på farten. Det er i det hele tatt en utrolig god bue, og kan varmt anbefales de som vil bytte fra compound, men ikke vil gi fra seg fart. Selv om prisen er høy, er den verdt det.

In Action.

Jeg har en stygg uvane når jeg skyter, og den klarte jeg til en viss grad å gjøre noe med i Salem. Det er at jeg slipper pilen en håndslengde fra ankring. Dette får skuddet til å slå opp mot venstre. (Godt tips til andre med dette problemet; tren på trekk og ankring med pil, og stå inne. Da kan du ikke skyte, bare ankre. Når du kommer ut, lat som om du ikke skal skyte, bare trekke. Det virker i alle fall av og til.)

Hadde det ikke vært for dette, og hadde blinken stått en meter lenger til venstre og en halv meter høyere opp, er jeg sikker på at jeg hadde slått alle sammen !?!

Banen var en drøm for de som liker å ha naturlige forhold. Nesten alle blinkerne var 3-D enten skåret ut som siluett eller helfigur. Terrenget var kupert og blinkene var satt slik de ville stått i en egentlig jaktsituasjon. Meget bra !

Det var bare en standplass de kunne spart seg. På en knaus sto det et tre. I det treet hadde de festet en trestand. Man skulle gå ut på plattformen, spenne seg fast og så skyte på en hjortefigur tyve (!!!!!) meter under seg. Beltet som skulle holde fast den stakkaren som sto der ute, var ikke mer enn ti centimeter bredt, av nylon. Plattformen var bare en halv meter dyp og like bred. Mine føtter er i størrelse 45, selv er jeg 1,90 meter høy. Det vil si at mit hode hadde vært næsten toogtyve (22!!!) meter over bakken. Jeg behøver vel ikke å si at på en så "dårlig" sikret plattform, den var jo satt på utsiden av treet, ikke inn mot fjellet, var det ingen som fikk meg. Alle andre var vågale nok til å gå ut på den, men siden vi ikke hadde med os noen flamenco danser, fant jeg ingen grunn til å prøve det vågestykket selv. I slike høyder er det kun en lyd som kommer fra meg, og det er lyden av flamenco-kastanjetter fra knærne mine. Lepperne er så tett presset igjen at der ville det ikke kommet noen lyd selv om jeg hadde prøvd. Bare det å skrive om den standplassen der, er nok til at jeg må tørke hendene mellom annenhver setning.

Løypa var på tyve mål, og vi brukte noe over en time på den. Vel tilbake brøt vi leir fort, det var lang vei tilbake, og hverken Bjørn eller jeg skøt så godt at det var noen vits å bli for å vente på resultatet. Bjørn skøt etter min standard bra, men ikke etter sin egen. Mine problemer med de svenske blinkene har jeg allerede skrevet om.

Etter stevnet fikk Bjørn og jeg kaffe og noe å bite i hos Anders Gejer. (Hils din mor, Anders, og send oppskriften på det brødet.) Vi dro fra Anders kl. 14:15 og jeg var hjemme på Grua kl. 21:45. Lang tur, men verdt det. Tempoet hjem får stå for hver enkel Bjørn hadde lovet Siri å være hjemme til ni, men dårlig timing gjorde at han bommet med et kvarter.

Alt i alt var det en tur som ga mersmak. Svenskene kan dette med stevner, og de har ofte stevner. Jeg vil anbefale styret og arrangemangsansvarlige i NBJF om å ta seg noen turer over grensen. Våre stevner er gode, men svenskene har tross alt lenger erfaring.

Til sist, jeg hørte at buer som Quillan's og andre "masseproduserte" ikke lenger er populære i Sverige. "Man kan kjøpe en custombue for samme pris", var et utsagn. Vel, det må bli en billig custombue til den prisen. Patriot, Canebraker og andre såkalte masseproduserte buer ligger ikke noe tilbake for custombuene når det gjelder hurtighet og finish. Det custumbuene har som de ikke har, er et grep som bare passer til eieren og litt mer eksotisk treverk her og der. De er ikke så mye bedre at det forsvarer at man kan grine på nesa av ikke-custombuer.

Jeg vil takke for et godt stevne, og ønske lykke til videre på veien.

Hold fjærene tørre og armen stø.

Med venlig hilsen Ole Jørgen Rodar.

Blad i postabonnement
Returadresse : NBJF
v/ Gerd Jørgensen
Steinoddsveg 14
3800 Bø i Telemark

B

33 38 4774

STOKKE KRYAT